

PAVEL, ÎNTEMNIȚAT AL LUI HRISTOS

...Doamne Isuse, noi am auzit despre lucrările mari și puternice pe care le-ai făcut și suntem în așteptare pentru că ele întăresc credința noastră și ne ung ca să credem că ne vei da ceea ce-Ți cerem în seara aceasta. Tu ne cunoști pe fiecare în parte și ne știi dorințele, de aceea Te rugăm mai ales pentru cei ce sunt aproape de moarte. Upletele sufletele de pace, dacă nu o au, și vindecă-le trupurile.

Doamne, Te rugăm să binecuvântezi strângerea noastră laolaltă în această seară de miercuri, pentru că am venit cu convingerea că acolo unde sunt adunați doi sau trei în Numele Tău, ești și Tu cu ei. Vorbește-ne, Doamne, și încălzește corzile inimilor noastre ca să știm cum să ne disciplinăm pentru marele timp care stă înaintea, deoarece credem că ne apropiem de venirea Domnului.

Îți mulțumim pentru cei care știu ce este credința, cât și pentru cei care au început să înțeleagă necesitatea ei. Îți mulțumim pentru serviciile divine care ne stau înaintea și credem că vei face ceva pentru noi, Doamne, deoarece așteptăm rezultate ca în zilele din vechime și credem că timpul când vei deschide ferestrele cerului și vei turna fĂgăduințele date pentru această zi din urmă, este aproape.

Doamne, Te rugăm să fii cu poporul Tău dintre neamuri, pentru că am auzit că mulți trec prin necazuri. Ascultă-le rugăciunea, Doamne. Îngăduie ca mâna lui Dumnezeu să se pună în mișcare prin toată lumea, printre cei care așteaptă acest lucru mare. Iartă-ne păcatele și corectează-ne prin Duhul și Cuvântul Tău, ca să ne disciplinăm și să fim slujitori ascultători vocii lui Dumnezeu. Ajută-ne să înțelegem, în inimile noastre, cum au fost primii creștini; ce fel de oameni am întâlni dacă am sta față în față cu cei care au fost în contact cu Tine și cum le-ar străluci fețele de bucurie și de credință în Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Ei au fost cu adevărat epistole vii care puteau fi citite de toți oamenii, de aceea Te rugăm, o, Dumnezeule, să mai îngădui lucrul acesta încă o dată.

Fă ca viața noastră să-Ți fie atât de predată încât Duhul Sfânt Însuși să vorbească și să trăiască prin noi. Ajută-ne să ne amintim aceasta când mergem pe stradă și când venim în contact cu lumea, ca să nu ne asemănăm cu ei. Doamne, dorim să lăsăm toate lucrurile acestei lumi în urma noastră și să ocupăm ultimul loc, fiindcă știm că suntem trimiși dintr-o altă Lume, dintr-o altă Împărăție care va ajunge să stăpânească în curând, pentru că marele nostru Împărat va sosi și-i va lua la Sine pe toți împărații Lui ca să domnim cu El, aici pe pământ, timp de o mie de ani.

Cu acestea în minte, noi privim după aceste lucruri, Doamne, în timp ce așteptăm răspunsul Tău la rugăciunile noastre. Dacă am făcut ceva greșit, dacă am spus ceva sau am gândit ceva ce a fost contrar voii Tale, îngăduie ca Sângele lui Isus Hristos să curețe totul.

Condu-ne, Doamne, pentru că Te rugăm la fel ca sora noastră care cerea călăuzirea Ta pentru soțul ei care se află în călătorie spre Chicago. Condu-l, Doamne, spre locul în care dorești să-l folosești, ca să fie o rază de lumină pentru cei care mai umblă prin întuneric și nu-L cunosc pe Domnul Isus. Îți încredințăm serviciul acesta și dorim să ascultăm Cuvântul corectării Tale, ca să știm cum să ne pregătim pentru ceasul acesta mare. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Fiind aici acasă, a trebuit să mă duc undeva de urgență, dar m-am simțit foarte rău să stau acasă și să nu vin la adunarea de rugăciune. Am sosit pe neașteptate împreună cu familia mea și pentru că era târziu, soția nici n-a avut timp să se schimbe ca să vină cu mine.

M-am bucurat mult de mărturia surorii noastre, cu privire la fratele care duce Lumina în Carolina de Nord, în Greenville, Shourten Pines. Astăzi a fost aici și fratele Vayle care a participat la serviciul de botez la care, după cum știți a fost botezat unul din predicatorii de acolo. Fratele Parker Thomas...

Îmi amintesc de vremea când a fost umbrită sora aceea. Acea a fost o mare

confirmare, soră. Uneori, Duhul Sfânt ne lasă să mergem înainte ca să ne testăm credința noastră... și să testăm credința altora. Astfel, ne uităm direct la ceva, vedem ceva și spunem... dar ceilalți se uită și nu o văd, așa că spun că nu este acolo. Vedeți? Dar aceea este acolo.

Nimeni nu a putut să vadă Lumina care era deasupra lui Pavel, dar Ea era acolo. Nimeni nu a văzut porumbelul care cobora din cer și Lumina care era deasupra lui Isus, dar Ioan a văzut-o. Ea era acolo. Când am povestit pentru prima dată despre această Lumină în formă de Stâlp de Foc, oamenii nu au vrut să mă creadă, dar acum a fost fotografiată așa că nimeni nu mai poate spune nimic.

Duhul rău este întunecat; este ca și cum ați fi umbriți de ceva, dar dacă ne-am făcut fii ai Luminii, viața noastră corespunde cu lumina zilei și umblăm în Lumină. Este ca și cum ați privi afară și ați spune: „Văd soarele!”, dar voi nu vedeți soarele însuși, ci doar reflectarea luminii lui. Nu este soarele însuși, dar lumina pe care o vedeți dovedește existența lui.

Dar aceasta este numai o umbră a Vieții, pentru că totul trebuie să aibă în sine o întunecime ca să poată face o umbră. Vedeți, este nevoie de lumină și întuneric sau numai de întuneric, pentru că dacă este numai lumină va fi lumină, iar dacă este numai întuneric, va fi întuneric și atunci nu poate apărea o umbră. Dar dacă lumina și întunericul sunt amestecate, apare umbra, iar noi suntem umbre ale Luminii.

Voi reflectați o Lumină care vine de undeva. Dacă sunteți un creștin, „umbra” voastră va dovedi că posedați o Viață care nu vă va lăsa să muriți, deși viața aceasta firească are moartea în sine. Voi sunteți ființe vii și raționale, cu capacitatea de a vedea, de a gândi, de a auzi, de a vă mișca și de a vorbi, dar știți că într-o zi va trebui să muriți, iar atunci este numai necaz. Voi știți că ceea ce există aici este numai o reflectare, pentru că viața și moartea sunt amestecate.

Tot ce este firesc trebuie să moară, dar dacă în viața aceasta muritoare reflectați

Lumina cerului, reflectați de fapt Viața veșnică a lui Dumnezeu. Astfel, când veți muri (în trupul acesta), nu puteți face altceva decât să mergeți la Lumina pe care ați reflectat-o în viața aceasta și de care aparțineți. Dacă reflectați întunericul, înseamnă că sunteți o lumină întunecată și nu veți putea merge decât în întunecime. Vedeti, noi suntem și trăim într-o reflectare pentru că așa cum Duhul Sfânt reflectă Lumina și Viața lui Dumnezeu, Satana reflectă moartea și întunecimea.

Pe la sfârșitul săptămânii, poate duminică, voi primi o fotografie care a fost mărită de mai multe ori. Nu știu dacă ați observat-o sau nu. Cu o săptămână în urmă, am trimis benzi înregistrate cu cele șapte Peceți în întreaga lume. Câteva au ajuns și în Jamaica, unde am fost deja într-o călătorie misionară. Acolo, dincolo de zărilor albastre, totul este foarte primitiv. Astfel, băștinașii au un casetofon pe care l-ați cumpărat voi, care trebuie pornit cu ajutorul unei manivele; merge câteva minute și trebuie să dai din nou din manivelă, dar gruparea de care vreau să vă spun, aveau o baterie de șase volți și stăteau cu toții în jurul magnetofonului ascultând înregistrarea cu Pecețile. În timp ce ascultau înregistrarea, ei au observat cum a venit Același Stâlp de Foc și S-a așezat deasupra magnetofonului. Au adus repede un aparat de fotografiat și au făcut o fotografie cu acea Lumină, iar noi am mărit-o foarte mult și o vom atârna pe perete ca să fie văzută de toți.

Îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu, pentru harul Său care ne-a adus în prezența Sa în aceste zile din urmă. Noi avem așteptări mari pentru duminică. Duminica trecută am vorbit mesajul „De ce strigi la mine? Vorbește și du-te înainte!”

Dacă Domnul va îngădui, duminică aș vrea să ne rugăm pentru bolnavi. Vă rog să-i anunțați pe cei interesați să vină. Dacă sunt unii care nu s-au vindecat după ce ne-am rugat pentru ei, trebuie să existe un motiv care a oprit vindecarea. Eu voi ține o predică scurtă, după care ne vom ruga cu ei. Astfel, Billy Paul sau altcineva dintre frați, va fi aici la ora opt dimineața ca să împartă numere de rugăciune.

Cred că Domnul mi-a adus lumină cu privire la motivele care au făcut ca unii dintre

cei pentru care ne-am rugat să nu se vindece. Despre problema aceasta vom vorbi duminică dimineața, pentru că sunt sigur că acest lucru se datorează faptului că unii dintre oameni nu cunosc anumite lucruri.

În ce privește adunarea de rugăciune de miercuri seara este o adunare scurtă în care ne întâlnim numai pentru rugăciune. Mă gândesc că în timpul acesta ne confruntăm cu o problemă foarte mare și anume: cu lipsa de sinceritate în ceea ce credem. Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu ar fi făcut aceste lucruri în zilele lui Wesley? Ce s-ar fi întâmplat dacă le făcea în zilele lui Luther sau în orice alt timp? Ce ar fi făcut ei dacă se întâmplau în mijlocul lor lucrările pe care le-a făcut Dumnezeu printre noi, fiind legitimat în biserică, prin Duhul și prin știință? Cuvântul lui Dumnezeu a vestit aceste lucruri încă înainte de a se întâmpla, de aceea vă întreb: Dacă ceea ce s-a vestit prin prorocie se împlinește în mod desăvârșit, chiar sub ochii noștri, cum este posibil să mai stăm, să lenevim aici și să ne punem întrebări ca: „Oare sunt eu acela?” sau dacă este vorba de biserică: „Oare este bine să vorbesc duminică dimineața despre unele lucruri principale care ar putea aduce puțină lumină?”

Înainte de a veni aici, am deschis Biblia și am citit un Cuvânt pentru că mi-am zis: „Ce se va întâmpla dacă atunci când voi ajunge la adunare, fratele Neville va spune: „Vino sus și vorbește-ne puțin,” după care se va așeza? M-am gândit că ar fi mai bine să-mi notez câteva texte din Scriptură pentru că el este un frate foarte bun, iar noi îl apreciem mult.

Înainte de a ne ruga, vreau să vă prezint un frate (nici măcar nu pot să-i spun numele acum). Sunt doi. Ei îmi sunt prieteni dragi. Sunt păstori și evangheliști și sunt frați lucrători. Au auzit mesajele acestea pe casetă și au ieșit din denominațiuni diferite, doi tineri. Unul dintre ei este atât de interesat încât de curând a luat avionul și a venit la o adunare în Tucson. Cred că eram la Micul dejun al Oamenilor de Afaceri și tânărul a venit la mine.

Ei sunt din Kansas și au venit aici ca să-i căsătoresc. Eu apreciez aceasta. Să te gândești că oamenii cred în rugăciunile noastre și știu că Dumnezeu aude și

răspunde! Acești oameni tineri să pornească în viață așa! Când au venit ieri, ca să-i căsătoresc, au descoperit că legile statului Indiana cer să aștepte trei zile până să poată fi căsătoriți, în ciuda faptului că și-au făcut testul de sânge. Deci, nu se pot căsători până vineri dimineața.

Îl rog pe fratele să se ridice și să se prezinte și s-o prezinte pe domnișoara lui drăguță și pe fratele de alături. (Fratele dă o mărturie.)

Mulțumesc foarte mult. Noi dorim binecuvântările lui Dumnezeu pentru acești tineri ambasadori ai lucrării Domnului Isus, ca să-i ajute pe calea lor. În timp ce aștept venirea Domnului și văd tineri și tinere care au în inimă scopul de a-L sluji pe Hristos, sunt plin de bucurie să-i văd ridicându-se în felul acesta. Domnul să vă binecuvânteze din plin, frate și soră.

Acum, să deschidem la o carte despre care n-am vorbit niciodată. Este doar un capitol – cartea lui Filimon. Sunt puțin irlandez și am un fir în jurul dinților ca să-i țină pe câțiva în spate. Uneori nu pronunț numele acestea corect, chiar când știu cine sunt ei, iar alții nu le pot pronunța corect din lipsa educației. Deci, Filimon (a spus cineva din spate). Cred că aceasta este pronunția corectă.

Acum, primul verset. Vreau să iau doar un cuvânt sau două din el. **„Pavel, întemnițat al lui Hristos.”**

Cu voia lui Dumnezeu, acestea sunt cuvintele pe care vreau să le folosesc ca text în seara aceasta: „Un întemnițat.”

Este greu să vi-l puteți imagina pe Pavel considerându-se un prizonier, pentru că el era un om născut liber, plin de Duhul Sfânt; totuși, el se numește un întemnițat. Când se adresează Corintenilor, el scrie: „*Pavel, apostol al lui Isus Hristos.*” Altă dată scrie: „*Pavel, slujitor al lui Isus Hristos cu voia Domnului,*” când îi vorbește lui Timotei și altora. Când îi scrie lui Filimon, el spune: „*Pavel, întemnițat al lui Isus*

Hristos."

Într-o seară aş vrea să predic despre „Pavel, un slujitor” și apoi despre „Pavel, un apostol.” Dar în seara aceasta aş vrea să iau subiectul „Pavel, un întemnițat” și să ne gândim la ce înseamnă să fii un întemnițat.

Să ne aplecăm capetele pentru o clipă.

Doamne Isuse, orice om care este capabil din punct de vedere fizic, poate răsfoi paginile acestei Biblii, dar numai Duhul Sfânt poate interpreta corect ceea ce a fost scris în această Carte. Noi Îl rugăm să vină acum și să ne ajute să înțelegem la ce s-a referit acest mare profet, Pavel, când s-a numit întemnițat. Fie ca Duhul Sfânt să ne dezvăluie aceasta în timp ce Îl așteptăm, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Mi-l pot imagina pe Pavel când a scris scrisoarea către Filimon, cum stătea în închisoare, în temnița aceluia oraș, ca prizonier, și știa bine ce înseamnă să fii întemnițat. El era înconjurat de bare de fier și putea fi eliberat numai dacă cineva îi dădea drumul, deci știa ce înseamnă să fii un întemnițat. Și totuși, eu nu cred că apostolul s-a referit la starea lui de atunci, la prizonieratul fizic, la faptul că stătea în închisoare, ci s-a referit la duhul lui, la voința lui, ca fiind prizoniere ale lui Isus Hristos.

Noi suntem născuți cu voință liberă ca să luăm deciziile pe care le vrem. Dumnezeu face lucrurile în mod corect, pentru că El trebuie să pună toți oamenii pe aceeași bază, sau l-a pus pe primul om pe o bază greșită, când i-a dat voință liberă.

Noi suntem exact ca Adam și Eva. Nu este nici o diferență. Binele și răul stau în fața fiecăruia dintre noi; Viața și moartea, și noi putem să facem alegerea noastră. Este la latitudinea voastră ce faceți. Vedeți? Aceasta este ceea ce au făcut Adam și Eva și ei au făcut alegerea greșită.

Prin alegerea lor greșită, ei au pus întreaga rasă umană sub pedeapsa cu moartea. Dar Dumnezeu a venit jos într-o formă umană, a luat moartea și a plătit pedeapsa morții robilor Lui care au dorit să fie liberi și să meargă liberi. Dacă ar fi lucrat cu noi diferit față de cum a lucrat cu Adam și Eva, dacă doar ne-ar fi ridicat și ar fi spus: „Vă voi salva indiferent dacă vreți să fiți salvați sau nu”, atunci i-ar fi pus pe Adam și Eva pe o bază greșită. Dar fiecare dintre noi trebuie să aleagă astăzi între moarte și viață. Noi trebuie s-o facem.

Așa cum am spus, viața voastră va dovedi exact de ce parte sunteți. Nu contează de ce parte ziceți că sunteți. Ceea ce faceți zilnic dovedește ce sunteți. Ați auzit vechea zicală: „Viața voastră vorbește atât de puternic, încât nu vă pot auzi mărturia.” Vedeți, acțiunile voastre sună atât de tare!

Eu am crezut întotdeauna în a striga și a sări, dar am spus: „Nu săriți mai sus decât trăiți, pentru că lumea vă va vedea.” Voi trebuie să săriți atât de sus cât trăiți, pentru că cineva vă privește.

Oamenii nu vor veni la biserică; mulți dintre ei n-o vor face. Unii dintre cei ce nu vin sunt oameni sinceri. Ei văd atâta corupție în biserică, încât nu vor să aibă nimic a face cu așa ceva. De multe ori, ei au dreptate pentru că nici nu-i puteți atenționa pentru felul cum se comportă pe cei ce se numesc creștini. Cea mai mare piatră de poticnire pe care o are lumea, este un bărbat sau o femeie care mărturisesc că sunt creștini, dar duc vieți diferite de mărturisirea lor. Corect.

Acum, în ce privește dezamăgirile care vor veni la Judecată – păcătosul, bețivul, contrabandistul, jucătorul de cărți, preacurvarul nu vor fi surprinși când vor auzi sentința care-i va arunca în iazul de foc. Ei nu vor fi dezamăgiți, dar omul care încearcă să se ascundă în spatele unei forme de evlavie bisericești, va fi disperat în Ziua Judecării; fiecare om care se pretinde a fi creștin, dar trăiește altceva. Pentru el ar fi mai bine să nu fi avut niciodată vreo mărturisire... decât să înceapă și apoi să trăiască ceva diferit, pentru că cea mai mare piatră de poticnire pe care o avem, este omul care spune că este creștin și trăiește ceva diferit.

Niciodată să nu vă judecați viața după câtă putere aveți să faceți minuni, nici după câtă cunoștință aveți în Cuvânt. Întotdeauna să vă judecați făcând un inventar despre ce fel de roade aduce viața care o trăiți în prezent, așa cum am predicat acum câțva timp la o întâlnire a Oamenilor de Afaceri în Phoenix, Arizona, în legătură cu Isus și cu reflectarea vieții creștine.

Am spus că m-am născut în Kentucky, unde era foarte primitiv, în special când am fost copil. Acolo nu aveam o casă așa cum avem aici, unde avem atâtea doamne drăguțe care trebuie să se uite la oglinzi așezate prin toată casa ca să vadă dacă părul lor este bine aranjat și așa mai departe. Dar noi aveam o singură oglindă mică (o bucată mică agățată într-un copac), acolo unde ne spălam, unde mama și tata își pieptăneau părul. Sincer, astfel de casă am avut. Dacă cineva voia să se vadă în oglindă, noi copiii aveam o cutie pe care ne urcam și ne priveam în bucată aceea de oglindă pe care am luat-o dintr-o ladă de gunoi. Aceasta nu era în Kentucky, ci în Indiana, în Utica Pike.

Acest băiețel mic nu se văzuse niciodată așa cum era; el a venit la oraș să-și viziteze bunica... Și bunica avea o casă cu o oglindă mare pe ușă, iar băiețelul a intrat în cameră și a văzut un alt băiețel în fața lui; băiețelul acela alerga la fel ca el, așa că a crezut de cuviință să se oprească și să vadă ce va face celălalt. Când s-a oprit el, s-a oprit celălalt băiețel. Când și-a întors el capul, și-a întors capul și celălalt. S-a scărpinat capul și celălalt a făcut la fel. În cele din urmă, a mers mai aproape să cerceteze, apoi s-a întors (în timp ce mama și bunica lui îl urmăreau uimite) și a spus: „Mamă, acela sunt eu!”

Deci, cum am mai spus, și noi reflectăm ceva. Vedeți, viața noastră este o reflectare. Dacă am trăi în zilele lui Noe, de care parte am fi? Ce poziție am fi luat în zilele lui Noe? Ce poziție am fi luat în zilele lui Moise? Ce poziție am fi luat în zilele lui Ilie, profetul, când toată lumea a fost prinsă de un mare val de modernism, cu Izabela modernă, ca să-i pună pe toți slujitorii Domnului afară și preoții să preia biserica? Ați fi ales calea popularității, sau ați fi stat cu Ilie?

Acum, ne gândim la zilele Domnului Isus, la această Persoană nepopulară și

needucată după felul lumii. Nu s-a găsit nici o școală la care s-ar fi dus El, nu avea experiență de seminar, a fost crescut cu reputația de a fi fost copil nelegitim, apoi a ieșit și a predicat o Evanghelie contrară cu orice lucru cu care au fost învățați.

El a condamnat preoții, organizațiile lor și așa mai departe, iar organizațiile au declarat că cine merge să-L asculte pe acest așa-zis profet, va fi dat afară din sinagogă, pentru că s-au făcut vinovați de un păcat de moarte. Ei trebuiau să se gândească la faptul că singura cale de închinare era sub sângele Mielului. Ei trebuiau să meargă la Jertfa Lui, dar au fost lepădați și ce lucru grav era acesta! Acest Om atât de nebăgat în seamă era în perfectă concordanță cu Scripturile, dar nu în felul în care știau ei.

Ce poziție ați fi luat? Viața pe care o trăiți acum reflectă ceea ce ați fi făcut atunci, pentru că sunteți încă stăpâniți de același duh. Dacă astăzi ești de partea lor, ai fi fost și atunci, pentru că același duh care este în tine, era și în oameni atunci.

Vedeți, diavolul nu-și retrage duhul, ci merge de la un om la altul. Nici Dumnezeu nu-și retrage Duhul; El merge de la un om la altul. Astfel, Duhul care a fost peste Ilie a venit peste Elisei, peste Ioan Botezătorul și așa mai departe. Duhul Sfânt care a fost peste Hristos a venit peste apostoli și așa mai departe și încă este încă peste oameni.

Vedeți, Dumnezeu nu-și ia niciodată Duhul. Deci, noi suntem lăsați să facem o alegere, și eu nu pot să văd aici că lui Pavel i-ar fi părut rău sau ar fi regretat că era un prizonier. Cred că în timp ce scria scrisoarea, Pavel a fost îndemnat de Duhul Sfânt s-o scrie. Chiar în această seară putem sublinia contextul ca să arătăm de ce a făcut Pavel aceasta, pentru că este scriptural, și Scriptura este veșnică. Eu cred că stând în acea închisoare veche și murdară, Pavel i-a scris lui Filimon și s-a numit un întemnițat al lui Isus Hristos, exprimând aceasta prin ceea ce vedea în jurul lui.

El era în închisoare, dar nu despre aceasta vorbea slujitorul lui Hristos; el spunea

că era un prizonier al Cuvântului lui Isus Hristos, pentru că Hristos este Cuvântul, și Pavel a fost un mare învățat în zilele lui. El avea ambiții mari, a fost un om instruit de oameni.

Un om pe nume Gamaliel, care era un mare învățător în zilele lui, la una dintre cele mai mari școli la care ar fi putut să meargă. Cum ar fi, de exemplu, Wheaton (o mare universitate americană), Bob Jones sau una din școlile fundamentale, unde el a fost învățat ca predicator al Cuvântului. El era bine educat și inteligent, un om cu ambiții mari, să devină într-o zi preot sau mare preot al poporului său.

El avea o ambiție și pentru această mare ambiție a fost educat. Și-a petrecut toată viața, probabil de la opt sau zece ani, până la treizeci sau treizeci și cinci de ani, când a absolvit facultatea și și-a luat diplomele și tot restul, și a avut o bună reputație printre preoți, chiar și în ochii Marelui preot de la Ierusalim. El avea ordine de la marele preot, ordine personale, scrise și încredințate. Acest mare Saul avea ordin să se ducă la Damasc și să-i găsească pe toți cei care se închinau lui Dumnezeu contrar cu ceea ce a spus el, să-i lege și să-i pună în închisoare, iar dacă era necesar, să-i dea la moarte.

El a avut ambiții mari, dar Dumnezeu a scos afară toată educația lui omenească. Țelul lui, lucrul pentru care tatăl său cheltuisese banii, ambițiile tatălui și mamei lui, toate au fost luate de la el, pentru că Dumnezeu avea altceva pus deoparte pentru el. El a încetat de a mai fi prizonierul propriilor lui ambiții și a devenit un prizonier al lui Isus Hristos, care era Cuvântul. Drumul acela spre Damasc l-a schimbat total.

Pe la ora unsprezece probabil, a fost doborât la pământ și a auzit un Glas care zicea: „*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*” S-a uitat în sus și fiind un evreu, a știut că Stâlpul de Foc era Domnul, Cel care i-a călăuzit pe copiii lui Israel. El știa cine era Acela.

Rețineți că acest evreu n-ar fi numit pe cineva Domn, Elohim, decât dacă ar fi fost sigur că acesta era El, pentru că era un mare învățat. Când s-a uitat în sus și a

văzut Lumina – Stâlpul de Foc care a condus poporul prin pustie, a spus: „Doamne, Elohim, cine ești Tu?” Ce surpriză a fost pentru acest teolog să audă: „Eu sunt Isus!” Era chiar Cel împotriva căruia fusese. Ce schimbare!

Oh, trebuie să fi fost ceva înfricoșător pentru acest om cu ambițiile pe care le avea, să afle dintr-o dată Cine era Cel pe care Îl persecuta! Ambițiile l-au îndepărtat exact de lucrul principal pe care trebuia să-l facă; ce șoc mare trebuie să fi avut acest apostol, când El a spus: „Eu sunt Isus.” – chiar Cel pe care Îl persecuta. „Pentru ce Mă prigonești?”

Mai este un citat mic pe care l-am putea intercala aici. Vedeți, când ei își băteau joc de Biserică, nu-și băteau joc de Biserică, ci de Isus. „Pentru ce mă prigonești?” Cum a putut Pavel, cu tot intelectul lui, să creadă că grupul pe care-l persecuta era chiar Dumnezeu pe care pretindea că Îl slujește?

Fără să intrăm în detalii, cred că suntem cu toții destul de învățați ca să înțelegem ce vreau să spun. Același lucru se întâmplă și astăzi.

Pavel a făcut-o din neștiință, deși era inteligent, mult mai inteligent decât galileeni aceia needucați pe care-i persecuta și care, în smerenia lor, Îl acceptaseră deja pe Isus. Dar Pavel, fiind foarte educat lumește, nu putea accepta aceasta cu intelectul.

Ce schimbare trebuie să fi avut loc în el pe acest drum! A fost lovit cu orbire, și nu și-a purtat duce însărcinarea mai departe, ci a fost condus într-un loc, pe o stradă numită Dreaptă, în casa unuia numit Iuda. Apoi a venit acolo un profet, Anania, căruia îi fusese descoperit printr-o vedenie unde era Pavel. Când a intrat acolo, el i-a zis: „Frate Saul, Domnul care ți s-a arătat pe drum, m-a trimis să-mi pun mâinile peste tine, ca să-ți primești vederea și să fii umplut cu Duhul Sfânt.”

Ce lucru puternic trebuie să fi fost pentru Pavel! Vedeți, tot ce fusese învățat să

facă, a fost invers. Astfel, toată educația pe care o primise, a devenit nimic pentru el. Acum știa că avusese o experiență personală cu Dumnezeu. Iată încă o lecție bună pentru noi: o simplă experiență nu este de-ajuns. Trebuie să fie o experiență în concordanță cu Cuvântul Domnului.

Astfel, văzând aceasta și dându-și seama că era ceva mare, și că mai era și altcineva care o primise înaintea lui, a petrecut trei ani și jumătate în deșertul Arabiei, luând Biblia așa cum era Ea atunci (Vechiul Testament) și și-a comparat experiența personală cu ceea ce era scris, ca să vadă dacă experiența lui era scripturală.

Ce ar fi fost dacă el ar fi zis: „Ei bine, cred că a fost doar o suflare mică”, și ar fi mers mai departe zicând: „Îmi voi urma intelectul.”? El trebuia să devină un întemnițat. Astfel, după ce a făcut comparația cu Vechiul Testament și știind experiența lui, a putut să scrie epistola către Evrei folosind tablourile ca simbol.

Vedeți, trei ani și jumătate acolo în deșert, adâncit în Cuvânt, și descoperind că Dumnezeul care l-a chemat, l-a dus înapoi și i-a schimbat tot intelectul, tot ce a gândit cândva; tot ceea ce a fost instruit să fie; toate ambițiile lui, totul s-a dus de la el și a devenit un prizonier.

Dragostea lui Dumnezeu a fost uimitoare și a avut o astfel de descoperire încât nu s-a mai îndepărtat niciodată de ea! Aceasta este adevărata experiență a oricărui credincios adevărat care Îl întâlnește pe Dumnezeu. Tu vii în legătură cu ceva care este atât de măreț, încât devii prizonierul Lui. Vedeți, voi vă îndepărtați de toate celelalte pentru a deveni prizonierii acestui lucru.

Aceasta a fost exprimată odată când Isus a spus: *„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără.”* Totul este aici. Voi aveți o concepție intelectuală, aveți o experiență teologică, dar când găsiți lucrul adevărat, dați afară orice altceva și rămâneți cu acesta.

Pavel a știut ce era aceasta. El a aflat că a fost înhămat la ceva, așa cum este înhămat un cal. Înseamnă să tragi ceva. După această experiență, el a cercetat timp de trei ani și jumătate potrivirea experienței pe care a avut-o, cu Biblia, și și-a dat seama că Dumnezeu l-a ales (l-a înhămat) prin Duhul Sfânt, prin experiența care a avut-o, ca să ducă Evanghelia la neamuri. El a fost însărcinat de Duhul Sfânt Însuși.

Și astăzi, ca slujitori ai lui Hristos, noi devenim înhămați, prinși, și putem ieși fără ca El să fie cu noi, înhămați la Cuvânt. Indiferent ce spun ceilalți, voi sunteți înhămați la El! Este ceva în legătură cu Cuvântul de care nu puteți scăpa. Voi ați fost înjugați cu El prin Duhul Sfânt, și El v-a înjugat la Cuvânt. Indiferent ce spun ceilalți, pe voi vă urmează Cuvântul. Înhămați cu El; vă pune în jug cu El, la Cuvânt prin Duhul; Pavel a fost înhămat.

El s-a dus în partea din spate a Pustiului Arabiei, când toate lucrurile, experiențele și ambițiile trecute fuseseră luate de la el. De aceasta trebuie să fim eliberați și noi astăzi, dar oamenii nu vor să fie eliberați. Fratele metodist vrea să țină puțin din învățătura metodistă; fratele baptist vrea să țină puțin din învățătura baptistă. Vedeți? Dar voi ați fost dezbrăcați de absolut orice lucru, născuți din nou și luați de acolo așa cum vă conduce Duhul Sfânt. Voi puteți spune: „Tatăl meu a spus că atunci când a intrat în biserică, a dat mâna cu pastorul. El este un membru loial.” Aceasta ar putea fi în ordine pentru religia lui, dar nu și pentru credința noastră.

Noi trebuie să ne întoarcem la timpurile biblice pentru această zi. Și preotul a fost înhămat, dar ei vin într-o altă perioadă de timp, și nu au reușit să dezbrace vechea înhămare și să se îmbrace cu noua înhămare. Noi am venit printr-o epocă denominațională, așa cum am dovedit prin epocile bisericilor din Biblie. Dar noi am ajuns într-o epocă liberă, unde Duhul Sfânt Însuși coboară, Se legitimează, Se face cunoscut, și face să se împlinească fiecare promisiune care a făcut-o..

O, ce timp mare! Pavel, știa că nu putea merge în alte locuri fiindcă era înhămat... deși a vrut să meargă. El știa că ambițiile sale îl atrăgeau printre frații unde era invitat să meargă și era presat în Duhul să facă altceva. El nu mai era al lui, nu-și

mai aparținea. Poate cineva ar fi putut spune: „Frate Saul sau frate Pavel, vrem să vii aici, pentru că avem cea mai mare biserică, avem cea mai mare adunare. Vei ridica o colectă bogată...” Dar fiind presat în duhul lui, el s-a gândit: „Am un frate acolo. Trebuie să mă duc și să-l salvez, să-l aduc la Domnul.” Dar Duhul Sfânt l-a presat să meargă altundeva. El era un prizonier.

Oh, Dumnezeule, fă-ne astfel de prizonieri! Din propriile ambiții egoiste, din judecățile noastre și din felul nostru de a gândi, să devenim prizonieri ai lui Isus Hristos! Eu cred că a fost o afirmație mare: „Eu sunt un întemnițat al lui Isus Hristos.”

Amintiți-vă că El este Cuvântul. Indiferent ce cred ceilalți, El este Cuvântul. Dacă sunteți un prizonier al Cuvântului, nici o denotațiune nu vă poate îndepărta de El. Este Cuvântul, iar voi sunteți un prizonier al Lui. Voi trebuie să vă comportați așa cum Se comportă El.

El nu se putea duce în anumite locuri unde ar fi vrut să se ducă. De ce? Pentru că Duhul îi interzicea. Vă amintiți că de multe ori Pavel a încercat să meargă într-un anumit loc, gândindu-se: „Acolo pot avea o adunare mare,” dar Duhul Sfânt îi interzicea.

Nu-i așa că aceasta afirmă clar și dovedește că Pavel era un prizonier? Un întemnițat al lui Isus Hristos, înhămat la Cuvântul Lui prin Duh. Oh, îmi place aceasta! El era legat. Era legat prin lanțuri, prin cătușe de dragoste, să facă voia lui Dumnezeu și numai voia Lui. El era un prizonier, era prins în cătușele iubirii. El era într-un jug cu Hristos și nu putea să se înjuge cu nimic altceva. El era înjugat cu El și oriunde mergea călăuzirea, acolo trebuia să meargă și el, indiferent cât de verde arăta cărarea pe o parte sau pe alta. El trebuia să meargă pe cărarea pe care mergea Conducătorul și jugul.

Oh, dacă în seara aceasta noi, Tabernacolul Branham, am putea deveni prizonieri, dar nu a propriilor noastre ființe egoiste, nu propriilor noastre ambiții egoiste, ci să

ne predăm cu totul Lui și să ne înjugăm cu El, indiferent ce crede sau ce face restul lumii! Suntem înjugați cu cătușele dragostei, suntem prizonieri. Picioarele mele sunt atât de înjugate cu Hristos, încât nu vor mi dansa; ochii mei sunt așa de înjugați cu Hristos încât atunci când văd aceste femei imorale pe stradă, îmi întorc capul în partea cealaltă; Inima mea este atât de înjugată în dragoste cu El, încât nici nu mai știu care sunt ambițiile mele personale. Oriunde conduci, acolo Te voi urma, Doamne. Eu voi fi un prizonier. Vedeți?

Pavel a fost în adevăr un prizonier. El nu a făcut afirmații greșite, pentru că a fost învățat de Duhul Sfânt să aștepte Cuvântul. El a fost învățat într-un fel, dar Dumnezeu l-a învățat în alt fel. El a fost învățat de Duhul Sfânt să-L aștepte pe Domnul, indiferent care erau ambițiile lui.

Acum vă voi arăta ceva cu ajutorul Duhului Sfânt. Într-o zi, Pavel și Sila coborau pe o stradă dintr-un anumit oraș unde țineau o trezire, iar o fată posedată de un demon îi urmărea, strigând după ei. Fără îndoială, Pavel știa că avea autoritatea, ca apostol, să mustre acel duh rău, dar ați observat? El a așteptat zi după zi, până când Duhul Sfânt i-a vorbit: „Acesta este ceasul!” Apoi a zis: „Duhule rău, ieși afară din ea!”

Vedeți, el știa să-l aștepte pe Domnul. De aceea, atât de mulți oameni aduc astăzi batjocură asupra Cuvântului. Ei merg afară cu o ambiție. Câte treziri au fost lăsate fără viață din cauza acesta, pentru că evanghelistul nu a așteptat să vadă ce vrea să spună Domnul?

Unii spun: „Veniți aici!”, și ei merg imediat, pentru că asociația spune: „Du-te!, deși Duhul Sfânt spune ceva diferit. Dar ambiția omului de a deveni prezbiter într-o filială sau altceva, ceva de vază, episcop sau ceva, îl împinge: „Trebuie să te duci!” și el știe mai bine, pentru că Duhul Sfânt spune: „Du-te acolo!” Dar vedeți, el este înjugat la organizația lui. El este prizonierul organizației! Dar, dacă este înjugat cu Hristos, este călăuzit de Duhul Sfânt! El este legat, este prizonier. Nu contează ce spune altcineva; pentru el este ca un chimval zângănitor. El aude numai Glasul lui Dumnezeu și vorbește numai când îi vorbește Duhul Sfânt. El nu spune nimic de la

sine.

Cineva spune: „O, frate Jones sau frate Roberts...” sau unul dintre acești frați mari din țară ca: Tommy Hicks, Oral Roberts, fratele Tommy Osborn, sau unul din acești mari evangheliști. Dacă cineva spune: „Vino aici, Tommy. Tu ești un mare om al lui Dumnezeu”, sau: „Oral, am un unchi care zace acolo legat și bolnav. Aș vrea să vii, deoarece cred că ai credința să-l vindeci.”

Poate Duhul Sfânt i-ar spune: „Nu acum!” Totuși, pentru prietenia aceluia om, este determinat să meargă. Dacă nu o face, va deveni dușmanul aceluia om. Omul acela ar spune: „Ei bine, a fost la acela și la celălalt și le-a vindecat copilul sau băiatul, știu că a făcut-o! Și eu sunt prietenul lui de ani de zile și la mine nu vrea să vină!” Dar dacă este constrâns de Duhul Sfânt să nu se ducă, mai bine nu s-ar duce. Dacă este înjugat cu Dumnezeu și își iubește prietenul, mai bine s-ar lăsa călăuzit de Duhul Sfânt dacă să meargă acolo sau nu; altfel, nu i-ar face niciun bine oricum. Eu am experimentat aceasta de multe ori.

Dar Pavel a așteptat ca Duhul Sfânt să-i spună ce să facă. Să-L aștepți Duhul Sfânt este cel mai bine!

El a predicat într-o noapte, apoi a ieșit afară și a văzut un om olog, iar Duhul i-a vorbit. Atunci el a spus: „Eu văd.” Cum? În același fel în care a văzut că vor fi naufragiați pe o insulă. „Văd că tu ai credință să fii vindecat. Ridică-te în picioare! Isus Hristos te-a vindecat.”

la te uită, el era înjugat! Poate a ținut o săptămână de trezire și nu s-a întâmplat nimic, dar a așteptat călăuzirea Duhului Sfânt. Vedeți, el era înjugat la acea chemare.

Voi ziceți: „Frate Branham, tu condamni ceea ce ai spus duminică despre faptul că ai așteptat tot acest timp.” Amintiți-vă că Duhul Sfânt mi-a vorbit acolo pe drum și

mi-a spus: „Eu te trimit înapoi printre cei bolnavi și suferinzi.” Acesta este ascultarea de Duhul Sfânt. Desigur. Eu nu m-am dus până când nu mi-a spus El s-o fac, ci l-am așteptat pe „Așa vorbește Domnul!” Există o diferență, vedeți? Aceasta este deosebirea.

Da, el a așteptat Cuvântul Domnului. El era presat de Duhul să facă numai ce-l spunea Domnul. Apoi, a devenit un prizonier al lui Isus Hristos. Prieteni, dacă am putea să devenim prizonieri!

Știu că este cald, dar aș vrea să mai numesc câteva caractere. Am notate cam șapte sau opt dintre ele, dar aș vrea să numesc numai unul sau două.

Să-l luăm pe Moise. El a fost născut ca eliberator și a știut aceasta. Dar înainte de a vorbi despre Moise, vreau să spun că Dumnezeu trebuie să ia întotdeauna un om care îl va sluji cu adevărat și va fi prizonierul Lui. Un om trebuie să renunțe la fiecare ambiție pe care o are, la tot ceea ce are, la tot: viața lui, la sufletul lui, la trupul lui, la voința lui, la ambițiile lui și toate celelalte, și să devină pe deplin un prizonier dedicat lui Hristos, care este Cuvântul și să-L slujească pe Dumnezeu.

S-ar putea să fiți nevoiți să umblați contrar judecății voastre. Poate v-ați gândit că într-o anumită organizație ați putea avea o poziție mai înaltă, dar ce ați aflat singuri? După o vreme v-ați trezit învinși. Așa se întâmplă până când Dumnezeu poate lua un bărbat care vrea să devină un prizonier al Lui.

Dumnezeu caută prizonieri, a făcut-o întotdeauna. Puteți căuta aceasta prin Scriptură. Un bărbat trebuie să fie prizonierul lui Hristos, singur împotriva a tot ce-i poate sta în cale... De aceea, nu puteți fi conectați decât cu Hristos; nici măcar cu tatăl, mama, fratele vostru, sora voastră, soțul vostru, soția voastră, ci doar cu El. Voi sunteți conectați cu Hristos și numai cu El. Atunci puteți fi folosiți de Dumnezeu. Până atunci, El nu vă poate folosi.

Când plec undeva, uneori vorbesc aspru cu oamenii. Vedeți, încerc să vă fac să tăiați toate legăturile care vă țin legați de această lume. Uneori trebuie să vorbești împotriva femeilor care-și taie părul și poartă acele haine imorale, în timp ce susțin că sunt creștine.

Voi spuneți: „Acesta este un lucru mic.” Ei bine, voi trebuie să începeți de undeva. Deci, începeți cu Abecedarul, vedeți? Rupeți-o cu vederile lumii, deveniți prizonierul lui Hristos și continuați până când sunt tăiate ultimele verigi lumești. Atunci, sunteți un prizonier, ați venit sub mâna Lui și El vă are în posesie!

Moise a știut că s-a născut ca eliberator. El a știut aceasta. Ați observat care era ambiția lui Moise știind ce i-a spus mama lui pe când era îngrijitoarea lui? Fără îndoială că atunci când Moise s-a născut, mama lui a zis: „Știi, Moise, tatăl tău, Amram, și eu ne-am rugat încontinuu; noi am observat (citind Cuvântul) că este timpul să vină un eliberator și ne-am rugat: „Doamne, Dumnezeule, vrem să vedem eliberatorul acela.” Într-o noapte, Domnul ne-a spus într-o viziune că te vei naște, și vei fi eliberatorul. Nouă nu ne-a fost frică de porunca faraonului, nu ne-a păsat ce zice el, pentru că am știut că tu ai fost născut ca eliberator. Moise, noi am știut că nu te-am fi putut crește cum trebuie (amintiți-vă, că ei erau de patru sute de ani în Egipt) și am fi vrut să-ți dăm lucrurile necesare, educația corectă, așa că te-am luat și te-am pus într-un coș mic și ți-am dat drumul pe Nil. M-am dus pe curentul care lua coșulețul printre trestii și papură, l-am dus câteva mile mai jos și l-am direcționat spre palatul lui Faraon, unde fiica lui Faraon făcea baie. Am știut că vei avea nevoie de o femeie să te crească (atunci nu aveau biberoane și le trebuia o doică), și am trimis-o pe Miriam acolo, iar ea a stat și a zis: „Știu eu unde să găesc o doică”, apoi a venit și m-a adus. Moise iubitele (ușile erau închise), tu ai șaisprezece ani și vei fi fiul lui Faraon, iar într-o zi, vei fi eliberatorul care va scoate poporul afară de aici.”

Ambițiile lui Moise au început să crească. „Voi studia, mamă! Voi studia tot ce se poate! Știi ce voi face? Voi studia din greu ca să devin militar și voi ști cum să scot acești oameni de aici. Voi fi un mare general, episcop, voi ști cum se face și îi voi scoate afară. Îmi voi lua Ph.D. sau LL.D. și o voi face!”

Ca și părintele Chiniqui (dacă ați citit cartea lui)! El voia să elibereze protestanții, dar a devenit el însuși un protestant. Deci, cu ani în urmă, acest mare preot, părintele Chiniqui (ar trebui să-i citiți cartea, „Cincizeci de ani în Biserica Romei” de Charles Chiniqui). Ei îl numesc părinte, dar el era fratele Chiniqui. Noi nu numim pe nimeni părinte în felul acesta.

El a citit Biblia ca să se ducă și să-i contrazică pe protestanți și religia lor, dar a pierdut. Probabil s-a dus să citească Biblia, a primit Duhul Sfânt și a devenit unul dintre ei.

Observați! Moise a primit toată educația pentru că era foarte înțelept, intelectual și rafinat, încât nu era nimeni ca el. El putea chiar să-i învețe pe egipteni, pe psihologii lor. Putea să-i învețe pe generalii lor, așa militar puternic era. Moise era un om însemnat și oamenii se temeau de el din cauza măreției lui.

Oh, ce învățătură! Vedeți, el era ca un arhiepiscop sau poate ca un papă. El era un om mare și puternic, știa că s-a născut să facă aceasta și a fost educat cu mari ambiții ca s-o facă.

Ca și astăzi! Eu nu spun că oamenii instruiți în aceste școli... Eu nu spun aceasta. Aici în vest, vor construi o școală de teologie de o sută cincizeci de milioane de dolari Penticostalii! O sută cincizeci de milioane de dolari pentru o școală! Eu cred că acești bani ar trebui să fie pentru misionarii de pe câmpul misiunii. Dar ce fac când ies de acolo? Ce sunt ei? O grămadă de „Rickies”. Exact așa. Așa ies de acolo. Aceasta este tot ce am avut de la ei, este aceeași linie.

Noi găsim același lucru la Moise și la educația lui. Ce facem noi astăzi, când cu toată educația, fabricăm episcopi mari și așa mai departe cu ambiții înalte? Ambițiile noastre devin așa cum au fost ale lui Moise. Vedeți? Înainte ca Dumnezeu să aibă omul în mâna Lui, a trebuit să-l dezbrace de toate ambițiile și educația lui.

El s-a dus afară și a eliberat poporul. A omorât un egiptean și când a făcut-o, a aflat că a greșit. El nu putea s-o facă așa, nu aceasta era calea. Dumnezeu a trebuit să-l ducă în pustie, în deșert, într-un loc pustiu.

Observați, uneori este ciudat ce li se întâmplă acestor oameni pentru care Dumnezeu are un mesaj. El îi duce într-un loc pustiu. Pe Pavel l-a dus în pustiu ca să-l învețe, să-i spună despre marea lui slujbă. „Du-te în deșert. Du-te într-un anumit deșert.” Și el a stat acolo până când Dumnezeu i-a arătat ce să facă.

Și pe Moise, El l-a dus afară în pustiu, și l-a ținut acolo timp de patruzeci de ani, până când l-a dezbrăcat de toată teologia și de toate ambițiile lui. Oh, ce timp pentru el, să fie capabil să se uite înapoi și să-și vadă greșeala! În seara aceasta, ar trebui să facem și noi același lucru când ne vedem ambițiile!

Priviți la campaniile de vindecare și vedeți dacă Dumnezeu a făcut ceva acum câțiva ani, începând să redea sănătatea bolnavilor și așa mai departe. Și noi ce-am făcut?

Să privim un moment. Noi am făcut același lucru pe care l-a făcut și Moise. Ne-am dus afară și am încercat din greu să fabricăm un fel de miracol. „Eu am mirosit o boală!”; „Eu am ulei pe mână. Și ce am avut?

Unii dintre oameni s-au străduit atât de mult încât au devenit bețivi și s-au îmbolnăvit de nervi. Minte lor sucită i-a împins să facă organizații și alte lucruri.

Vedeți ce am făcut? Am înjunghiat un egiptean. Aceasta este adevărul. Ne-am străduit din răspuțeri, am suferit, am muncit nopți întregi în adunări de rugăciune până când ne-am pierdut vocea și am încercat să producem ceva, dar totul a fost un eșec total. Noi trebuie să mergem înapoi în pustiu. Așa este. Da, domnule.

Adunări de tabără și lupte. De ce nu renunțați? Aceasta ar trebui să faceți. Duceți-vă înapoi și renunțați. Noi am făcut același lucru pe care l-au făcut ei, același lucru pe care l-a făcut și Moise, dar nu le-a făcut nici un bine. După patruzeci de ani, și-a dat seama că era un prizonier al Cuvântului lui Dumnezeu. Noi ce am încercat să facem când a ieșit marea binecuvântare și manifestarea acelor lucruri mari despre care ne-a vorbit Dumnezeu, și anume că trebuie să ne naștem din nou, să primim Duhul Sfânt, botezul în Numele lui Isus Hristos și toate celelalte lucruri? Vedeți, ce au făcut oamenii, în loc să stea pe Cuvânt, înhămați la El? Au rămas cu teoria lor denominațională care a căzut deja, și au încercat să fabrice ceva care să arate ca Adevărul.

Mai bine m-aș opri aici. Sunt sigur că sunteți destul de înțelepți să înțelegeți la ce mă refer. Gândiți-vă la ce s-a făcut! Gândiți-vă! Ce avem în seara aceasta în afară de o națiune plină de oameni organizați care neagă Scripturile lui Dumnezeu, care numesc Duhul Sfânt, lucrarea Lui, telepatie mintală, care refuză să primească în biserică lor oamenii cu adevărat credincioși. Ei nu ar permite să menționați nici un cuvânt despre sămânța șarpelui, siguranța veșnică și toate acele lucruri pe care le-a descoperit Duhul Sfânt și le-a dovedit ca fiind Cuvântul.

Eu am făcut provocare după provocare ca să vină și să dovedească dacă este greșită. Ce au făcut ei? Același lucru pe care l-au făcut cu Luther și cu restul. Vedeți?

Moise a ucis un egiptean. Ce a fost aceasta? Poate că aceasta a făcut ca un om să nu mai fure sau să-i fie fidel soției, dar în ce l-ați transformat voi? Într-un membru de biserică. „Vino și atașează-te grupului nostru.”

Vedeți, acel om mort, împruțit, era singurul succes pe care l-a avut Moise în patruzeci de ani de educație, un egiptean care zăcea acolo putred și mort.

Cam așa este și în astăzi. Singurul lucru spre care putem indica după patruzeci de ani de instruire este un egiptean urât mirositor care zace acolo putred și mort.

Cam așa ceva este în seara aceasta. Singurul lucru spre care putem arăta în așa-zisa trezire care a trecut, este un grup de membri de biserică stricați care nu știu mai mult despre Dumnezeu decât știe un hotentot despre o noapte egipteană! Corect. Dacă cineva le va spune despre Cuvântul lui Dumnezeu, ei zic: „Nu cred aceasta. Nu-mi pasă ce spun alții, eu nu cred aceasta.” Este un lucru îngrozitor care a ieșit la iveală după toate tensiunile și luptele pe care le avem...

Poate am putea să ne referim la o școală însemnată, dar este moartă! Putem să ne referim la o organizație, dar este moartă, miroase! Când ne întoarcem înapoi, suntem ca un porc care se întoarce în mocirla lui sau ca un câine care se întoarce la vărsătura lui!

Un egiptean mort! Moise știa că a fost chemat pentru aceasta. „Moise, ți-ai pierdut simțul pentru popor?” Nu, domnule. „Ei bine, de ce nu mergi să faci aceasta? De ce nu încerci? De ce nu mergi cu restul?” Moise a ieșit și a fost dezbrăcat de învățătura lumească până când a avut o experiență cu rugul aprins care a vorbit Cuvântul. „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov și Îmi aduc aminte de făgăduința Mea. Eu am venit jos să-i eliberez și te trimit pe tine s-o faci.”

Aceasta a fost! El a văzut Cuvântul, nu ambiția sau dorințele oamenilor. Ce a devenit el apoi? El nu a mai vrut să dea față cu egiptenii, nu a mai vrut să facă față acestui lucru în continuare, ci a devenit un prizonier. Amin.

După toți acești ani de alergare și dezbrăcare, el a devenit un prizonier la Rugul aprins! Apoi, puternicul Moise cu tot intelectul său... Biblia spune că Moise a fost un om puternic în cuvinte și în fapte în Egipt. Dar fiți atenți ce a făcut puternicul teolog în prezența Rugului aprins! El și-a mărturisit neputința. Când a văzut scopul clar al lui Dumnezeu, și-a mărturisit neputința de a duce sarcina la capăt, deși era instruit cu toată teologia pe care i-o predaseră în Egipt, învățase tot ce au știut în cele mai bune școli. Dar ce a putut face el când Stâlpul de Foc stătea în Rug? El a spus: „Eu nu pot nici măcar să vorbesc. Doamne, cine sunt eu ca să mă duc?” „Scoate-ți încălțăminte din picioare, Moise! Eu vreau să-ți vorbesc. Scoate-ți încălțăminte și aruncă-te la pământ, pentru că Eu vreau să-ți vorbesc!” El nu

putea nici măcar să vorbească. În final, el a devenit un prizonier, un profet ales; la fel ca Pavel.

Moise a fost ales ca eliberator; și în cele din urmă, Dumnezeu Și-a avut slujitorul ales, supus Lui. Oh, Doamne! El nu se mai putea mișca decât cum îl mișca Cuvântul lui Dumnezeu.

„Cine să spun că m-a trimis?”

„Eu Sunt.”

„Cum voi face?”

„Eu voi fi cu tine.”

„Da, Doamne, fie așa cum spui Tu. Iată-mă!”

Oh, Doamne! El este un prizonier. El merge împotriva celei mai bune gândiri a lui.

Moise a fost instruit să comande o armată... să conducă acele care de război. Acea era pregătirea lui și așa trebuia să biruiască, dar el a zis: „Ce voi folosi?” „Ce ai în mâna ta?”

„Un toiag!” Uneori, Dumnezeu face lucruri ciudate pentru mintea omenească. Acolo era Moise cu un toiag în mână, cu barba atârând, de optzeci de ani; cu soția pe un catâr, cu copilul stând pe șoldul ei, cu mâinile lui fleșcăite, slăbănogite, atârând în jos, ținându-se de un toiag, ridicându-și capul sus, dar dacă Îl avea pe „Așa vorbește Domnul...” În sfârșit, el devenise ancorat! El era un prizonier. „Eu

mă mișc numai când se mișcă Cuvântul. Eu vorbesc numai când vorbește Cuvântul.”

„Unde te duci?”

„Am o însărcinare să stau înaintea lui Faraon și să-i arăt cu acest toiag că m-a trimis Dumnezeu.”

„Ce vei face după aceea?”

„El se va îngriji ce vom face după aceasta.”

Ia te uită! Eu am numai un lucru de făcut. Primul este predarea. Să devin un prizonier! Nu vă gândiți în voi înșivă la altceva. Deveniți un prizonier.

Moise a devenit un prizonier. El a mărturisit că nu putea nici măcar să vorbească, dar în cele din urmă, Dumnezeu l-a luat în mâinile Lui, și Moise putea să se miște numai unde îl mișca Dumnezeu. El știa că Acela era Cuvântul, și atunci când s-a supus Cuvântului și Duhul Sfânt era acolo, Dumnezeu l-a înhămat pe Moise de voia Lui.

Același lucru l-a făcut și cu Pavel, nu-i așa? El l-a înhămat pe Pavel, micuțul evreu sarcastic, cu nasul coroiat. Pavel era cu titlu de doctorand scris peste tot, dar El a spus: „Îi voi arăta ce va suferi din pricina Cuvântului!”

Cum stătea Pavel acolo și vedea Cuvântul, a văzut că acel Cuvânt era Isus, așa că și-a ridicat mâinile și a devenit legat de El! Dragostea lui Dumnezeu l-a înhămat la Cuvânt. *„El va purta Numele Meu înaintea Neamurilor.”* Acolo s-a dus el.

„Moise, Eu sunt Dumnezeuul părinților tăi, Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam, Isaac și Iacov. Eu Îmi aduc aminte de făgăduința Mea și timpul pentru această făgăduință este aproape. Eu văd suferința poporului Meu! Îmi amintesc de făgăduința Mea și am venit jos să te înham!”

Știți ce spune Cuvântul. „Eu te-am înhămat să te duci acolo jos, ți-am dat putere să te duci și să-Mi eliberezi poporul. Ia toiagul în mâna ta ca o mărturie că ai văzut o minune făcută cu el.” Ca și David cu praștia.

El s-a înhămat și s-a dus. În cele din urmă, Dumnezeu a avut un om care Îi era supus și nu putea să se miște până nu-l mișca Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ar face oamenii numai aceasta astăzi!

Atunci a devenit prizonierul Lui, un prizonier al dragostei, înjugat prin legătura dragostei cu Dumnezeu, la fel ca Pavel. Amândoi au fost educați în același fel. Moise a fost educat să elibereze copiii lui Israel prin putere militară. Pavel a fost educat să-i scoată din mâinile romanilor și să-i elibereze prin marea forță ecleziastică din lumea de atunci. Prin Gamaliel s-au ridicat școli mari de instruire, dar atât Moise cât și Pavel s-au dus în pustie și au venit înapoi schimbați. Amândoi au văzut Stâlpul de Foc și amândoi au fost profeți; amândoi au vorbit cu Stâlpul de Foc și au venit pentru eliberare. Acolo erau ei; au trecut printr-o pustie, și-au părăsit casele și au mers în pustie să afle... și-au părăsit poporul și orice lucru ca să afle voia lui Dumnezeu.

Ei au fost instruiți într-un fel, dar Dumnezeu i-a schimbat complet și au devenit prizonieri totali. Ei nu au mai acționat cum au vrut ei, ci au acționat așa cum a vrut Dumnezeu. El este același ieri, azi și în veci.

Mai avem zece minute? Voi lua foarte repede un alt caracter. Văd unul înaintea mea. Numele lui este Iosif. El a fost fiul ales și a fost un tip desăvârșit al lui Isus Hristos. El a fost născut profet și era un profet. El avusese viziuni de când era mic și a avut o viziune în care el stătea pe un tron și frații lui i se închinau.

Dar, priviți! El s-a simțit o persoană importantă. Dar ce a trebuit să facă Dumnezeu? El a făcut același lucru pe care l-a făcut și cu ceilalți, pentru că Moise, Pavel și Iosif erau eliberatori. Iosif și-a salvat poporul de la foamete. Ce a avut Dumnezeu de făcut cu el? Să-l pună în închisoare! Direct în închisoare.

Da, domnule. Amintiți-vă că el a fost vândut de frații lui unui egiptean care l-a vândut la Potifar și Potifar i-a dat puțină libertate, dar i-a fost luată repede. Și el stătea în închisoare plângând. Vedeti, Dumnezeu trebuia să-l dezbrace.

Acum, fiți atenți! Eu cred că în tot timpul acela petrecut în închisoare, el și-a amintit de viziunea care spunea că va sta pe tron și frații lui i se vor închina; el știa că darul lui venea de la Dumnezeu, și că trebuia să se întâmple.

Dacă am putea reține aceasta în gândirea noastră, căci conform Cuvântului lui Dumnezeu, în aceste zile de pe urmă, El va avea o Biserică, va avea un popor și va face lucrurile pe care le-a promis. El a spus că le va face și noi trăim în timpul Cuvântului! El încearcă să ne facă să fim prizonieri adevărați acum, dedicați Lui.

Vă mai amintiți vechea cântare pe care o cântam: „Eu sunt întemnițat cu Dumnezeu; Eu vreau să fiu întemnițat cu Dumnezeu”? Închis cu Dumnezeu și nimic altceva! Voi puteți să vă mișcați numai când vă spune Dumnezeu să vă mișcați și puteți face numai ceea ce vă spune Dumnezeu să faceți. Atunci sunteți închiși cu Dumnezeu.

Amintiți-vă că el se gândea că avusese un eșec total. Cu tot ce știa și cunoștea, și orice lucru, el a falimentat total. Nu a mers așa, și a fost pus în situația că nu-l asculta nimeni pentru că era prizonier.

El a fost pus într-o situație pe care necredincioșii nu ar crede-o. Înțelegeți ce vreau să spun? Când slujba lui a fost fără efect, oamenii i-au întors spatele, nu i-au acordat nicio atenție în închisoare. La ce era bună acea slujbă? El ar fi putut striga

printre barele închisorii și ar fi putut predica, dar oamenii nu i-ar fi acordat atenție, vedeți? Dar el devenise un prizonier, Dumnezeu l-a luat prizonier.

Observați, Iosif a avut un eșec, dar în cele din urmă, Dumnezeu a venit la el în închisoare, ca și la Pavel și la ceilalți. El a venit la Iosif și a folosit darul pe care i l-a dat, ca să-l scoată de acolo. Exact! Și l-a scos din închisoare. Când El l-a scos din închisoare, i s-a dat puterea unui rege și a fost schimbat. Astfel, a stat alături de acela sub care a fost rob. El a fost adus din închisoare și i s-a dat putere ca orice va zice să se întâmple. Amin.

Orice prizonier care-și amintește constant că a fost născut pentru un scop... El a fost născut să stea lângă un rege și toți ceilalți urmau să i se închine. Așa i-a spus viziunea lui. Amin! Dar înainte ca viziunea să poată fi împlinită complet, el a trebuit să devină un întemnițat. Amin! A devenit un stăpân în momentul în care era un prizonier al Cuvântului lui Dumnezeu, așa încât putea spune numai ceea ce-i punea Dumnezeu în gură. Numai atunci Dumnezeu a lucrat prin el.

Observați! Iosif avea putere să trimită în închisoare când voia. „Dacă spui acestui munte: „Ridică-te și aruncă-te în mare...” El avea putere peste toată închisoarea lui Faraon, indiferent cine i s-ar fi împotrivit: diaconi, prezbiteri sau orice alți reprezentanți de stat! Dacă el zicea: „Eu vă voi lega!”, ei erau legați. El putea s-o facă la cuvântul lui și după plăcerea lui! Amin! Glorie lui Dumnezeu!

Mai am doar trei minute și vreau să mă țin de cuvânt. Noi am aflat că dintr-un prizonier al lumii, el a devenit prizonierul lui Dumnezeu, la fel ca Pavel și Moise. Dintr-un prizonier al propriei gândiri, el a devenit un prizonier al lui Dumnezeu, iar când a ieșit, avea puterea lui Dumnezeu

Când a pus deoparte gândirea lui și a fost dezbrăcat de ea, el a devenit un prizonier al Cuvântului lui Hristos și a putut să se miște oriunde...

Amintiți-vă că toți trei erau profeți. Ei au trebuit să fie dezbrăcați de propria lor gândire ca să devină prizonieri ai voii și ai căii lui Dumnezeu. Voi știți că el a avut putere să lege și să dezlege prin propriul său cuvânt, așa că a putut spune: „Te leg în numele împăratului meu!” Amin!

Faraon l-a făcut pe Iosif fiul său. Hristos Își face prizonierii, fiii dragostei Lui, și le dă putere cum a avut El. Ioan14.12: *„Cine crede în Mine (vedeți?), va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea.”*

Prizonierul dragostei lui Hristos este împuternicit de Împăratul lui, care este Hristos. Amin. *„Adevărat vă spun că dacă veți zice muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* *„Dacă rămâneți în Mine și Cuvântul Meu în voi...”* Dacă sunteți înjugați cu Mine... căci El și Cuvântul Lui este Același. *„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi...”* *„Același ieri, azi și în veci.”* *„Dacă rămâneți în Mine...(nu aici și acolo)rămâneți în Mine și Cuvântul Meu în voi, cereți ce vreți (sau spuneți ce vreți), și vi se va da”.* El are puterea.

Observați! Înainte de a ieși, el a trebuit scos afară și ras. Câteva lucruri au trebuit rase înainte ca el să se poată întâlni cu regele lui.

Oh, uneori, Dumnezeu Își scoate poporul afară în felul acela și rade câteva lucruri din voința lor; le arată că nu pot face ceea ce vor ei. Voi știți ce vreau să spun. Ei nu mai sunt liberi să facă ce vor. Înainte de a poseda puterea deplină și de a fi robii dragostei lui Hristos, ei trebuie să fie rași și apoi prezentați. Uneori, El îi duce pe cei unși în pustie ca să-i radă, apoi îi aduce înapoi ca să împlinească scopul pentru care i-a rânduit. Înțelegeți ce vreau să spun? Frate, noi suntem la timpul sfârșitului.

Rețineți ce a făcut Dumnezeu întotdeauna! El a luat un bărbat, l-a dezbrăcat de sine și l-a făcut prizonierul Lui. Astfel, ca să cunoască voia lui Dumnezeu și să Îl urmeze pe Dumnezeu, acel bărbat a trebuit să uite tot ce știa, să uite toată

instruirea lui și orice lucru. El nu poate să facă și voia proprie și voia lui Dumnezeu. Sunt două lucruri contrare.

Nu poți merge în est și în vest în același timp; nu poți merge la dreapta și la stânga în același timp; nu poți face binele și răul în același timp; nu poți urma un om și pe Dumnezeu în același timp. Nu, domnule, tu ori Îl urmezi pe Dumnezeu, ori urmezi omul.

Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu și te supui Lui, devii un prizonier al lui Dumnezeu, al Cuvântului și voii Lui. Nu contează ce spune altcineva, tu devii un prizonier al Lui.

Ascultați! Noi suntem în timpul de sfârșit și o spun cu teamă și respect, în timp ce ultimele două minute se scurg. Priviți! Ceea ce cred că va face Dumnezeu și trebuie să facă în zilele din urmă, este să găsească o unealtă pentru seceriș. El trebuie să afle o unealtă să treiere aria.

Orice fermier care se duce să recolteze pământul, are o unealtă cu care s-o facă. Desigur. El trebuie să aibă o seceră ascuțită sau altceva: un instrument pentru a recolta grâul. Și secerișul este copt. Dumnezeuule, ia-ne în mâinile Tale. Fă-ne slujitori legați ai dragostei Tale. Folosește-ne ca unelte să aduci la cunoștința acestei lumi păcătoase, în care trăim astăzi, că Isus Hristos este același ieri, astăzi, și în veci.

Cât despre mine, Dumnezeuule, lasă-mă să fiu un prizonier. Chiar dacă toți frații și prietenii mă resping, eu vreau să fiu un prizonier al lui Isus Hristos și al Cuvântului Lui; vreau să fiu înhămat la Cuvântul Lui prin Duhul Sfânt și să văd Duhul Sfânt confirmând Cuvântul lui Dumnezeu prin aceleași lucruri care a spus El că se vor face. Eu vreau să fiu un întemnițat al lui Isus Hristos. Să ne rugăm.

În timp ce suntem cu capetele plecate, mă întreb dacă în seara aceasta n-am putea pune deoparte ambiția pe care o avem de a fi cineva, sau orice gând egoist?

Poate că vreun tânăr privește în jur și spune: „Când voi fi mare, voi fi cineva.” Dacă ați putea simți voia lui Dumnezeu mișcându-se în viața voastră ați spune: „Nu, nu! Ambițiile mele nu mai există pentru că Duhul Sfânt mi-a vorbit cu câteva zile în urmă și vreau să mă bizuiesc pe Dumnezeu, să fiu un instrument de treierat în mâna Lui, în aceste zile din urmă.”

Poate o tânără are ambiția să fie o mare doamnă sau să câștige un concurs de frumusețe sau să facă o carieră de actriță la Hollywood. Mă întreb dacă nu ați vrea să vă supuneți ambițiile în prezența lui Dumnezeu și a Cuvântului Lui, și să auziți chemarea lui Dumnezeu în viața voastră? Dumnezeu știe cine sunteți.

Mă întreb dacă este un predicator, un slujitor sau un lucrător undeva în biserică...Eu vin aici rar și nu cunosc nici o treime din oamenii care stau aici în această seară. Cunosc puțini oameni de aici, dar mă întreb dacă este vreo persoană care vrea să zică: „Nu-mi pasă de ce spun ceilalți, acum sunt slujitorul lui Dumnezeu și voi predica Cuvântul Lui indiferent ce s-ar întâmpla. Nu mă interesează dacă organizația mea mă dă afară, eu tot voi sta cu Cuvântul. Eu o voi face. Voia mea este voia lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu este voia mea. Eu voi fi un prizonier al lui Isus Hristos. Prin harul și cu ajutorul Lui, eu voi face aceasta. Gândiți-vă la aceasta în timp ce avem capetele aplecate.

Câți dintre voi au dorința aceasta acum? Vreți să ridicați mâna? Și a mea este ridicată, pentru că și eu predau totul. În timp ce ne rugăm cu capetele plecate, gândiți-vă:

„Eu predau totul /Eu predau totul/

Totul Ție, binecuvântatul meu Mântuitor,

/ Eu predau totul/ Eu mă predau cu totul...”

Vreți într-adevăr aceasta? Eu vreau să fiu un prizonier. Ia-mă, Doamne, du-mă în seara aceasta la casa Olarului sparge-mă și modelează-mă din nou.

„Totul Ție, binecuvântatul meu Mântuitor, Îți predau totul Ție.”

Tată ceresc, în timp ce continuă să se cânte cântarea, m-am gândit că ar fi bine s-o întrerup și să-Ți vorbesc o clipă. În timp ce oamenii se gândesc: „Predau totul, Tată”, ajută-ne s-o facem ca și cum aceasta ar fi ultima șansă pentru noi. Să venim cu sinceritate. Veniți la masa Domnului cu veșmintele spălate, cu sufletele spălate, cu voința spălată, cu ambițiile spălate, ca să ne predăm pe noi înșine și să Îl lăsăm pe Dumnezeu să-Și ia Cuvântul și să ne înjuge împreună cu El, cu Cuvântul Domnului.

Fie ca Duhul Sfânt să ne ia prizonieri din seara aceasta înainte, în timp ce auzim jugul legându-se în jurul inimii noastre. Eu Te iau pe Cuvânt. „Nu gândiți în felul vostru propriu, ci luați gândirea Mea. Gândiți voia Mea și Eu vă voi conduce.”

Dumnezeule, dăruiește-ne aceasta ca să fie o experiență pentru fiecare din noi. Acești tineri stau aici, soț și soție, iar unii vor deveni soț și soție. Există oameni mai în vârstă care sunt predicatori. Ei sunt pe drum. Doamne, aici suntem fratele Neville și cu mine și noi ne urcăm pe scară. Zilele noastre sunt numărate și pașii noștri sunt făcuți cu mai multă grijă. Fizic, noi nu mai suntem cum am fost în tinerețe. Doamne, noi vedem că viața aceasta trece repede și pașii nimănui nu sunt siguri decât cu Tine care ne ții de mână.

Dumnezeule, vrei să ne iei Tu? Ia-ne inimile și voința în mâna Ta, și fie ca noi să devenim în această seară prizonieri ai Cuvântului, ai lui Hristos. Fie ca noi să trăim vieți evlavioase. Fie ca aceste tinere și acești tineri, băieți și fete, să-și predea viața Domnului. Fie ca ambițiile lor să devină ambiția de a-l sluji pe Isus Hristos; fie ca noi să devenim prizonieri ai harului Său divin și ai voci Lui. Dăruiește-ne-o, Doamne.

Aceasta este tot ce știu să fac, Doamne, aceste cuvinte sărace, dar eu cred că Tu le vei pune împreună într-un mod corect. Aici este foarte cald. Oamenii vor să asculte, dar este cald și mulți trebuie să plece acasă, pentru că merg la lucru devreme. Fie ca acele semințe să cadă în inima lor ca să devină un prizonier.

Du-te acasă și spune-i soției tale, înainte de a vă ruga în această seară sau după-masă: „Dragă, ce zici de seara aceasta? Am devenit cu adevărat prizonieri ai lui Hristos și ai voii Lui, sau lucrăm prin voia noastră proprie?” Fie ca tinerii și tinerele de pretutindeni, în special cei care au auzit mesajul din această seară, să se întrebe același lucru: „Vreau eu să devin un prizonier și să renunț la propria mea viață?” „Cine va ține la viața lui, o va pierde, dar cel care o va pierde pentru Mine, o va afla.”

Tată, noi știm ce înseamnă să devenim prizonierii Tăi. Eliberează-ne de ambițiile noastre proprii și de dorințele noastre, ca să le aflăm pe ale Tale, fiindcă atunci avem Viață veșnică. Dă-ne aceasta, Doamne.

Singurul lucru pe care știu să-l fac este să mă predau în mâinile Tale. Fie ca acest lucru să dea roade și să rodească unelte mari pentru secerișul ultimelor zile. Bărbați și femei, băieți și fete predați complet voii lui Dumnezeu, ca să devină prizonieri ai lui Isus Hristos și ai dragostei Lui, încătușați cu lanțurile dragostei divine prin Hristos. O cerem în Numele Tău.

Eu predau totul, (Să ne ridicăm) Eu predau totul;

Totul Ție, binecuvântat Salvator, Eu predau totul.

Să spunem aceasta din nou, cu ochii închiși și mâinile ridicate.

Eu predau totul, Eu predau totul;

Totul Ție, binecuvântat Salvator, Eu predau totul.

Acum, dacă ne plecăm capetele, și înainte de a se cânta cântarea de eliberare: „la Numele lui Isus cu Tine,” vreau ca fratele de aici... I-am uitat numele. Sora a mărturisit despre întunecimea care a venit peste ea și cum a fost vindecată. Amintiți-vă atunci când m-am uitat înapoi, vălul s-a dus. Credința ei a făcut-o. Să ne eliberezi în rugăciune. Vrei, frate? Cere binecuvântările lui Dumnezeu peste noi. Amin.

-Amin-